

Să nu ne amăgim noi înșine. Nu diavolul ne vătăma, dacă priveghem și suntem treji. El ne trezește și mai mult, el ne deșteaptă și ne silește să ne păzim.

Să lămurim mai întâi un lucru: să zicem că nu existau fiare și nici tulburările care ne macină sufletul, nici boală, nici durere, nici supărare, nici altceva asemenea. Ce-ar fi fost omul? Socotesc că mai mult porc decât om, mâncând și îmbătându-se, nestânjenit de nici una din aceste suferințe. Acum, însă, grijile și teama îi sunt prilej de exersare în virtute, de deprindere a celei mai bune învățături și îi sunt școală de cucernicie și de dreaptă-credință.

(Sfântul Ioan Gură de Aur, Cuvântul XLIV la Fapte PGB 16B, 268-270 PG 60, 377)

Dragostea de Dumnezeu a oamenilor robiți de plăceri

Sf. Nicodim Aghioritul,
icoană

Dragostea de Dumnezeu anevoie se poate aprinde în inima lor robită de plăceri, precum și focul greu se poate aprinde în lemnul verde. Apoi, menirea creștinului este ca și a soldatului, și ce poate fi mai potrivit unei astfel de meniri decât plăcerile și luxul? Acestea totdeauna slăbesc și moleșesc chiar și pe cei mai puternici. Creștinii care trăiesc în lux ajung la atâta slăbiciune încât și numai umbra unor greutăți este de ajuns să-i facă să dea înapoi. Aceștia, după spovedanie, la primul prilej, uită de hotărârea luată de a nu mai păcătui, și îndată cad iarăși în păcat. Hotărârea lor este la fel cu coarnele melcilor, care – cum spune Aristotel, nu sunt arme, pentru că îndată ce întâlnesc un fir de iarbă se trag înapoi. (...)

Foarte înțelept a spus Tertulian că trebuie îndepărtate cele luxoase de la creștini, pentru că prin ele se slăbește virtutea creștinilor și se moleșește, nemaiputând purta greutatea crucii și a se împotrivi ispitelor: “Trebuie îndepărtate plăcerile căci prin luxul lor se slăbește puterea credinței”.

Pe lângă aceasta, moleșirea și slăbiciunea de lux, nu-i potrivnică numai credinței, ci și nădejzii în făgăduințele făcute nouă. Lucrul este limpede. Toată mai înainte cunoașterea noastră vine din asemănarea ce o avem cu Hristos care este capul celor mai dinainte hotărâri. Așa ne învață cu mare glas Apostolul Pavel: “Pe care mai înainte i-a hotărât să fie asemenea chipului său” (Rom. 8, 29). Viața Mântuitorului Hristos a fost însoțită de acești trei prieteni: sărăcia, durerea și disprețul. Pe această cale mergând, a ajuns la slava Sa, precum ne-o spune El însuși: “Oare nu se cădea să pătimească acestea Hristos și să intre în slava Sa?” (Luca 24, 26).

Dar ce fac cei care trăiesc în îmbuibare și se sperie numai de numele pocăinței și al nevoițelor? Au găsit ei oare altă Evanghelie? Nu s-a pogorât și pentru ei Hristos cu care trebuie să se asemene? Pe când ei sunt încununați cu flori, îmbrăcați în haine strălucite, dormind pe paturi moi, înconjurați de lux și trăiesc în ospete! Oare s-a deschis pentru ei o nouă cale către Rai? (...)

Hotărăște-te ca timpul liber să-l folosești în sporirea virtuților și nu uita niciodată de pocăință, care este lucrul cel mai firesc al creștinului, căci după cum ne învață Părinții, pocăința trebuie să ne însoțească toată viața, fără întrerupere.

Nu este oprit nici să te bucuri uneori cu

vreo recreație nevinovată și îngăduită, dar și miera acestei plăceri să n-o mănânci cu gura plină, nici cu mâinile încărcate, ci numai cu vârful degetelor și cu vârful limbii.

Plăcerile creștinilor trebuie să fie potrivite stării lor. Au dreptul să se bucure și ei? Da, dar în Domnul: “Bucurați-vă totdeauna în Domnul” (Filip.4,4).

Au drept să se veselească? Da, dar numai la vremea potrivită și nu în orice zi.

Au drept să se odihnească? Da, dar pentru a prinde putere ca să se înfrăneze mai tare, așa cum se dă repaus arcului ca apoi să poată fi întins mai tare.

(Sfântul Nicodim Aghioritul,
Deprinderi duhovnicești)